

LBRIS

We know
books

Penelope Douglas

MISCONDUCT

O iubire nepermisă

Traducere din limba engleză și note de
ANCA CLAUDIA BUNEA

CAPITOLUL 1

EASTON

Deși majoritatea balurilor de Mardi Gras erau animate, cu artiști de la paradele de peste zi sosiți să înveselească invitații, la această petrecere era o energie cu totul aparte.

Am privit oamenii bogați și influenți din jurul meu, măsurând pe toată lumea din cap până-n picioare. Relațiile și numele lor cântăreau mai greu decât studiile sau carierele pe care le urmau. Și, chiar dacă toți păreau relaxați — grație șampaniei ce se revărsa din abundență în pahare —, eram sigură că relaxarea lor aparentă era doar o mască pusă peste măștile lor de bal.

Oamenii de aici nu erau calmi, ci munceau. Încheiau afaceri și cumpărau relații. Politicienii erau întotdeauna la muncă.

Cu toate astea... ceva plutea în aer. La urma urmei, era Mardi Gras în New Orleans — perioada aceea din an în care mulți localnici evadau din oraș, iar valurile de turiști umpleau până la refuz străzile. Din cauza paradelor nesfârșite care aglomerau orașul, în trafic se stătea și câte trei ore pentru un traseu cu mașina care, în mod normal, se parcurgea în doar cincisprezece minute.

De Mardi Gras, orașul și zonele învecinate găzduiau între patruzeci și cincizeci de parade. Fiecare paradă avea un club, mai precis un *krewe*, adică o organizație nonprofit care sponsoriza construirea carelor alegorice. Unele dintre aceste care costau chiar și optzeci de mii de dolari, iar membrii *krewe* se bucurau de privilegiul de a purta măști, în timp ce aruncau cu mărgelile și cu alte podoabe într-o învălmășeală gălăgioasă de mâini întinse.

Acest *krewe* anume era exclusivist, aproape aristocratic prin felul în care gestiona banii și relațiile politice. Avocați, directori de firmă, judecători și mulți alții asemenea... Orice individ care se bucura de o reputație în New Orleans se afla aici în această seară. De aceea fratele meu acceptase invitația la bal.

Jack știa că societatea din New Orleans este precum caramellele cu ciocolată: trebuie să străpungi învelișul dur ca să ajungi la miezul savuros.

Afacerile și relațiile nu se încheau nici în jurul meselor de conferințe, nici în birouri. Totul se negocia la pahare de Chivas, fie într-un bar, la un trabuc, fie stând în fața unui munte de languste, în vreo tavernă slinoasă din French Quarter, pe acorduri de orgă de pe vaporul cu aburi Natchez, care pluteau ușor prin ușile în stil francezesc, deschise. Oamenii nu aveau încredere în iscălituri, ci mai degrabă în capacitatea altora de a rosti inepții la beție.

De aceea iubeam acest oraș.

Purta cu sine istoria greutăților cărora le ținuse piept: sângele, sudoarea, muzica, suferința și sacrificiul oamenilor care, în loc să cadă, au învățat să se ridice.

L-am zâmbit ușor chelnerului când am luat un alt pahar de șampanie de pe tavă și m-am întors, privind copia unui tablou de Degas, expus pe peretele din fața mea.

Uleiul pe pânză ar arde repede. Foarte repede! mi-am zis în sinea mea și m-am apropiat de tablou. Simțeam cum răcoarea cupei de șampanie îmi învăluie degetele cu manichiură îngrijită.

Dumnezeule, ce plictisită eram! Ori de câte ori începeam să-mi imaginez obiecte neînsuflite care iau foc, era cazul să plec acasă. Dar apoi am simțit că îmi vibrează telefonul pe coapsă. Mi-am îndreptat spatele și m-am îndepărtat de tablou.

— Jack, am șoptit aproape neauzit.

Mi-am așezat cupa de șampanie pe o masă de bar rotundă, apoi mi-am ridicat rochia pe picior, ca să ajung la telefonul prins de coapsă. Nu-mi plăcea să car o poșetă cu mine și, fiindcă fratele meu era la petrecere, iar cardurile bancare erau la el, aveam nevoie doar de un loc sigur unde să-mi țin telefonul.

Am deblocat ecranul și am apăsat pe notificare.

Dacă-ți scapă vreo remarcă obraznică, viitorul meu este distrus.

Am ridicat capul și, pe când scrutam sala de bal, un zâmbet mi-a înflorit pe față. L-am zărit pe fratele meu într-un grup de oameni. Se uita la mine, cu o sprânceană ridicată în semn de avertisment și cu o expresie ștregărească pe chip.

Cine? Moi? am răspuns în scris, privindu-l ca și cum m-aș fi simțit ofensată.

El a citit mesajul și a scuturat din cap, rânjind. *Te știi eu, Easton!*

Am afișat o expresie de exasperare și nu mi-am putut reține un zâmbet.

Jack cu siguranță mă știa.

Dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Nu l-aș fi dezamăgit niciodată. Poate că moștenisem temperamentul impulsiv al tatei și neputința mamei de a nu spune lucruri care nu se spun, însă aveam o fire loială. Ori de câte ori fratele meu mă chema,

veneam. Ori de câte ori avea nevoie de mine, nu puneam întrebări. Pentru el, aş fi suportat aproape orice.

O să mă abţin, am răspuns cu sarcasmul meu obișnuit și m-am uitat în ochii lui căprui, vicleni.

Jack era cu trei ani mai mare decât mine și urma să termine al treilea an la Drept, la Universitatea din Tulane. De multe ori mă târa cu el la evenimente caritabile, la prânzuri oficiale și la gale, în timp ce încerca să se bage în seamă cu elita din New Orleans, pentru a-și face relații și a consolida legături. Astfel se asigura că avea să primească oferte bune de joburi odată ce termina Dreptul, adică în mai puțin de un an.

Nu-mi plăcea să pierd timpul cu lucruri care nu mă interesau, dar Jack nu avea o iubită care să-l însoțească la aceste activități, așa că, deseori, îmi asumam rolul de „pereche” a lui la astfel de evenimente.

Joacă-te și tu cu ceva! m-a tachinat el. *Și ai grijă să nu te murdărești!*

Am privit cu o sprânceană ridicată în partea cealaltă a sălii, unde se afla frate-meu, în speranța că o să-mi surprindă mina sfidătoare, în ciuda măștii negre, din metal, care îmi acoperea jumătate de față.

Dacă zici tu...

Când ajunseserăm la bal, stătusem lângă Jack cât timp salutase pe toată lumea și făcuse conversație, dar, la un moment dat, începuse să discute despre erori judiciare și circumstanțe atenuante. Atunci am evadat, alegând să mă învârt pe-aici și să cuget la nemurirea sufletului în liniște, decât să fiu forțată să zâmbesc și să dau aprobator din cap, ca și cum m-ar fi interesat ce discutau ei.

Însă acum, când scrutam cu privirea mulțimea de oameni, în încercarea de a asculta sugestia lui Jack și de a găsi ceva — sau

pe cineva — cu care să-mi umplu timpul, trebuia să recunosc că nici n-aș fi știut de unde să încep.

Fratele meu reușea să străbată sala cu stil. Râdea și strângea mâini în dreapta și-n stânga, ca un adevărat bărbat „de-al casei”. În schimb, eu băjbâiam pe la colțuri.

Eram prezentă, dar nu *cu adevărat*.

Altădată, rolurile noastre fuseseră inverse. Pe atunci, chiar îmi păsa de chestia asta.

M-am aplecat și mi-am ridicat încet poalele diafane ale rochiei roșii. Apoi mi-am ascuns telefonul într-o bandă elastică, strânsă pe coapsă. Nu era ca și cum voiam să dosesc o armă acolo, dar banda era de ajutor.

Când am lăsat poalele rochiei să cadă la loc, am simțit lejeritatea țesăturii care îmi învăluia delicat picioarele. Era februarie și afară era destul de rece, însă nu putusem rezista materialului ușor și fluid care, probabil, ar fi fost mai potrivit pentru o seară de primăvară.

Îmi petrecusem mare parte din copilărie în teniși și fuste de tenis. Acum ținuta mea atrăgea privirile acelor bărbați sortiți unui gen de femeie care mă îndoiam că aş putea să devin vreodată.

Rochia mi se revărsa până la călcâie și mi se mula pe corp într-un model încrucișat în față și în spate. Materialul se evaza ușor sub talie, căzând apoi în cloș. Roșul aprins al rochiei se potrivea perfect cu masca mea neagră din metal, care îmi acoperea sprânceana ochiului stâng și cobora pe partea dreaptă a nasului, acoperindu-mi și jumătate din obrazul drept cu un model dantelat.

În afară de mască, singurul meu accesoriu era o pereche de cercei cu diamante, dăruiți de părinții mei când câștigasem turneul *US Open*, la categoria juniori, cu zece ani în urmă.

M-am aplecat și mi-am scos un pantof cu toc. Era singurul element al ținutei mele pe care-l detestam.

Mi-am arcuit talpa și mi-am întins degetele, rotindu-mi în același timp glezna. Mă durea piciorul, după ce stătuse înghesuit în pantof. Nu înțelegeam cum pot alte femei să poarte așa ceva zilnic.

Ținându-mi echilibrul pe un singur picior, mi-am luat paharul de șampanie și am dat să-mi pun pantoful la loc, dar acesta mi-a scăpat din mână.

Am oftat și m-am aplecat să-l ridic.

Însă, pe la jumătatea distanței, m-am oprit și m-am ridicat brusc, când cineva m-a apucat de încheietura mâinii și mi-a luat paharul din mână.

— Încercișor! m-a prevenit o voce joasă, profundă.

Am clipit surprinsă. Mă uitam ba la mâna care mă ținea de încheietură, ba la podea, unde vărsasem jumătate din conținutul paharului. Am vrut să mă îndrept de spate, dar apoi m-am oprit. Un bărbat a pus paharul jos și s-a așezat imediat într-un genunchi, în fața mea, evitând cu grijă locul în care vărsasem băutura.

— Dacă-mi permiți! a spus el.

N-am luat în seamă emoția din piept. L-am urmărit cum mi-a apucat glezna și mi-a strecurat piciorul înapoi în pantof fără niciun efort, cu mâini sigure. Căldura degetelor lui s-a răspândit în sus, pe piciorul meu. Am mijit ochii, enervată că inima îmi bătea atât de iute.

Spre deosebire de majoritatea invitaților, el nu purta mască. Dacă aș fi gândit ca tata, probabil că lipsa măștii însemna că tipului nu-i plăceau jocurile sau că nu simțea nevoia să fie la fel ca ceilalți. Voia ca toată lumea să știe cine este el. Neînfricat, îndrăzneț, nonconformist...

Dar cinica din mine ar spune că, probabil, pur și simplu își uitase masca acasă.

A ridicat privirea spre mine și m-a studiat cu interes, zâmbind pieziș și închizând ochii pe jumătate. Mi-am dat imediat seama că este mai în vârstă decât mine.

Mult mai în vârstă.

Probabil avea vreo treizeci și cinci de ani, judecând după ridurile fine din jurul ochilor. Deși nu era o vârstă înaintată, el nu făcea parte din generația mea. Eu aveam douăzeci și trei de ani.

Îmi convenea. Dacă avea mâini așa de abile, puteam spera că și limba lui era la fel de abilă. Mă refer la conversație!

Părul lui negru era tuns scurt în părți și la spate, iar în față era mai lung și aranjat cu stil. Nu avea barbă, și smochingul lui din lână, perfect croit, era de un negru atât de profund, încât smochingurile celor din încăperea păleau, prin comparație. Pantofii îi străluceau mai puternic decât Rolexul de la încheietură, slavă Domnului! Bărbații care poartă bijuterii ostentative sunt pretențioși.

Și era chipeș. Maxilarul îngust și pomeții înalți îi scoreau în evidență sprâncenele brunete și ochii albaștri-cenușii.

Era incredibil de frumos. Era seducător!

Am simțit cum îmi înflorește un zâmbet în colțul buzelor.

— Mulțumesc! am spus suav, coborându-mi piciorul.

Degetele lui au urcat foarte puțin pe gamba mea, apoi mi-a dat drumul. Fiori mi-au străbătut pielea.

Era și îndrăzneț!

Pe când se ridica, i-am susținut privirea — ochii lui aveau culoarea unui nor plin de ploaie încă nerevărsată. Se ținea drept și nu dădea niciun semn că vrea să se îndepărteze.

— Pierdem pantofi, vărsăm băuturi... Așa ești tu de obicei, de o neglijență răpitoare? a glumit, iar neastâmpărul din ochii lui m-a topit de la talie în jos.

Am ridicat din sprâncene și i-am oferit un zâmbet arogant.

— Atingem necunoscute, facem observații cu un aer de superioritate ... Așa nepoliticos ești tu de obicei? l-am întrebat.

Ochii lui îmi zâmbeau. N-am așteptat să-mi dea un răspuns. Am luat cupa de șampanie de pe masă și m-am strecurat pe lângă el, ca să ajung iar la tablou.

Dacă era genul de bărbat care speram să fie, avea să vină după mine. Era atrăgător și mă intriga, dar asta nu însemna că nu trebuia să se străduiască un pic pentru a mă cuceri.

Am dus paharul la gură și mi-am desfătat papilele cu gustul ușor înțepător al șampaniei reci. Îi simțeam privirea asupra mea.

— Nu pari să te distrezi, a remarcat el.

Venise lângă mine. Parfumul lui rafinat mi-a pătruns în nări, iar pleoapele mi-au fluturat de plăcere preț de o clipă.

— Din contră..., am replicat și am gesticulat cu paharul spre copia tabloului de Degas. Tocmai mă gândeam că puțină benzină și un băț de chibrit ar contribui mult la estetica acestui tablou.

A răs pe înfundate. Mi-a plăcut cum i-au sclipit ochii în lumina slabă a sălii de bal.

— Deci e chiar atât de grav?

Am dat din cap că da și am oftat:

— Da, chiar e foarte grav!

Stând aproape de el, i-am remarcat statura. Nu eram scundă, aveam un metru șaptezeci. Însă chiar dacă purtam pantofi cu toc, abia dacă îi ajungeam până la umeri. Pieptul lui era lat, dar suplu, și îmi plăcea că îi puteam distinge musculatura brațelor când și le încrușișă la piept. Chiar dacă purta smoching.

M-a privit de sus, cu expresia aspră a unui șef.

— Ți se întâmplă des să ai fantezii pirotehnice? m-a întrebat, părând binedispus.

M-am întors către tablou și m-am uitat absentă la el, în timp ce mă gândeam la întrebarea lui.

Fantezii pirotehnice?

Aveam multe fantezii, și pirotehnice, și de alt fel, dar aș fi fost total lipsită de subtilitate dacă i-aș fi mărturisit asta. Ar fi fost un răspuns superficial la o întrebare cu tâlc.

— N-am de gând să provoc incendii, l-am asigurat, apoi am început să studiez tabloul, cu paharul de șampanie aproape de buze. Pur și simplu îmi place să stau în mijlocul încăperilor în flăcări.

Am golit paharul și m-am răsucit să-l pun pe masă, dar el l-a apucat și m-a oprit.

— Cât de mult ai sta aici, dacă ar izbucni un incendiu? m-a întrebat cu o privire atentă, în timp ce-mi lua paharul din mână și îl așeza pe masă. Înainte s-o iei la fugă, adică.

— Mai mult ca oricine altcineva!

S-a uitat la mine curios.

— Dar tu? Te-ai alătura mulțimii în goana nebună spre ieșire?

S-a întors înapoi către tablou și a rânjit.

— Nu. Aș fi deja afară, bineînțeles!

Am mijit ochii, confuză. El mi-a zâmbit larg și s-a aplecat să-mi șoptească:

— Eu am pornit incendiul, în fond.

Era cât pe ce să schițez un zâmbet, dar am refuzat să i-l ofer. Nu-mi plăceau oamenii care mă luau prin surprindere, însă bărbatul ăsta era interesant și mă privea direct în ochi când îmi vorbea.

Desigur, nu eram interesată de răspunsurile lui, ci mai degrabă de abilitatea sa de a face conversație. Aș fi putut discuta

cu el despre nimicuri, dar schimbul nostru de replici era mai distractiv.

Mi-am luat ochii de la el.

— Îmi pare rău că nu-ți place tabloul, a spus, privind lucrarea de pe perete.

Am simțit pe coapsă vibrațiile telefonului, dar nu le-am luat în seamă. Mi-am dres glasul.

— Degas este un artist minunat, am continuat. Îmi place. În multe lucrări, intenția lui a fost să înfățișeze mișcarea, nicidecum personaje statice.

— Cu excepția acesteia, a zis și a arătat cu capul către tabloul care înfățișa o femeie singură într-un bar.

— Da, cu excepția ei, am confirmat și am arătat spre copia pânzei *Absint*. A mai pictat și oameni în izolare. Când a fost prima dată expus, acest tablou a fost numit urât și dezgustător.

— Dar ție îți place, a dedus el.

I-am întors spatele și am înaintat încet de-a lungul peretelui, știind că mă va urma.

— Da, îmi place chiar și când e copiat de artiști nepricepuți, am glumit. Dar noroc că nimeni de-aici nu va observa vreă diferență.

L-am auzit râzând încet de remarcile mele îndrăznețe. Probabil că se întreba dacă ar fi cazul să se simtă insultat. Oricum, îmi părea genul de bărbat căruia chiar nu-i pasă de ce spun alții. Probabil că nu-l interesa respectul meu.

Am simțit cum privirea lui îmi mângâie spatele și coboară tot mai mult, până la șolduri. Spatele meu era singura parte a corpului dezgolită de modelul încrucișat al rochiei.

Am trecut de ușile în stil franțuzesc, larg deschise, și am intrat pe un balcon spațios și luminat de lumânări. Muzica din salon devenea un ecou din ce în ce mai slab în urma noastră.

— Nu te interesează Degas, nu-i așa? am rostit, întorcând capul ca să-l pot zări cu coada ochiului, pe când mă apropiam de balustradă.

— Nu dau doi bani pe Degas! a spus fără rușine. Cum te cheamă?

— Nici asta nu te interesează.

Dar apoi m-a apucat de mână și m-a tras, ca să mă opresc. M-am întors pe jumătate și am ridicat privirea spre el.

— Nu pun întrebări la care nu vreau să primesc răspunsuri.

A sunat ca un avertisment. Mi-am strâns degetele, și inima mi-a tresărit.

Țipul îmi lăsase impresia că are o latură jucăușă, dar acum înțelegeam că are și alte fațete.

— Easton, m-am conformat.

Întorcându-mă cu spatele la el, mi-am lipit șoldurile de balustradă și mi-am încleștat degetele pe grilaj. Am tras aer în piept, iar parfumul de magnolie din sala de bal mi-a invadat nările, amestecat cu o aromă deosebită, ce plutea mereu în aer și se simțea doar în French Quarter: lemn putred, alcool vechi, hârtele uitată de timp și miros de ploaie; combinația era mai delicioasă decât micul-dejun luat după o plimbare liniștită, într-o dimineață cezoasă, pe strada Bourbon.

— Nu vrei să afli cum mă cheamă? a întrebat el.

— Nu pun întrebări la care nu vreau să aflu răspunsul, am replicat calm.

L-am simțit că zâmbește, deși nu-l vedeam.

Am cuprins cu privirea French Quarter, iar priveliștea aproape că mi-a tăiat respirația.

O mare de oameni invadase strada Bourbon, încât abia dacă mai aveai unde să arunci un ac. Rareori văzusem imaginea asta, în cei cinci ani de când locuiam în oraș, căci alesesem să evit

French Quarter în timpul sărbătorii Mardi Gras. Preferam locurile de pe strada Frenchmen.

Dar cartierul era, totuși, de apreciat pentru spectacolul impresionant pe care-l oferea.

Felinarele străluceau în aerul nopții târzii. Luminile de neon ale barurilor, ale cluburilor de jazz și ale restaurantelor — ca să nu mai vorbesc de ploaia de mărgele care se revărsa din balcoane către mâini nerăbdătoare — întregeau un tablou colorat plin de lumini, muzică, entuziasm și poftă de mâncare.

Aveai voie să faci orice de Mardi Gras. *Mâncați ce doriți! Beți pe săturate! Spuneți orice și* — am simțit că el vine lângă mine — *satisfaceți-vă toate poftele!*

De Mardi Gras, totul era permis. În noaptea asta, regulile erau tabu și făceai tot ce îți doreai, pentru că a doua zi, de Miercurea Cenușii, aveai să te trezești pregătit să-ți speli păcatele și să-ți cureți sufletul în următoarele șase săptămâni ale Postului Mare.

Îi invidiam pe oamenii de pe stradă pentru benchetuiala lipsită de griji. Îmi doream să am curajul de a renunța la inhibiții, de a nu mă mai gândi la consecințe și de a râde de lucruri pe care nu mi le voi mai aduce aminte a doua zi dimineață.

— Ce haos! am comentat, pe când observam marea de oameni care împânzeau strada. Nu mi-am dorit niciodată să fiu în mijlocul lor.

Am întors capul și i-am întâlnit privirea. Mi-am trecut mâna prin părul lung și castaniu, care mi s-a revărsat pe umeri în cascadă.

— Dar îmi place să urmăresc agitația de-aici, de sus, i-am spus. El a mijit ochii.

— Asta nu e bine, m-a muștrătat cu o umbră de zâmbet. Toată lumea trebuie să guste din nebunia mulțimii de jos, cel puțin o dată în viață.

— În timp ce sari peste bălțile de vomă, nu?

A scuturat din cap, amuzat. Și-a sprijinit mâinile de balustradă, apoi și-a înclinat capul către mine și m-a întrebat:

— Cu ce te ocupi?

— Termin studiile de masterat în câteva luni, am răspuns. La Loyola.

În privirea lui s-a ivit o umbră de neliniște. Poate crezuse că sunt mai în vârstă.

— Te deranjează? l-am întrebat.

— De ce m-ar deranja?

Am schițat un zâmbet în colțul gurii. Mi-am dat seama de jocul lui.

— Nu te-ai ținut după mine până aici doar ca să faci mișcare, am punctat.

Amândoi știam foarte bine unde poate să ducă o noapte pe care o petrec împreună doi adulți.

— Mai am câteva luni până îmi termin studiile. E posibil să nu avem nimic în comun.

— Nu mi-aș face griji pentru asta, a replicat el, pe un ton infatuat. Până acum mi-ai captat interesul.

Ochii mi s-au aprins și am privit în altă parte. Nu știam cum să reacționez: ori să râd, ori să-i trântesc o replică furioasă.

— Tu cu ce te ocupi? l-am întrebat, însă fără vreun interes real.

Și-a îndreptat spatele, și-a vârât mâinile în buzunare și s-a întors spre mine.

— Ghicește! a spus pe un ton poruncitor.

L-am privit cu atenție și m-am răsucit spre el.

Ghicește!

Bine...

Mi-am plimbat privirea pe gâtul și pe pieptul lui, analizând smochingul din trei piese și cravata din mătase prinsă sub gulerul cămășii albe. Avea părul perfect aranjat, și chipul lui sculptural părea de alabastru în lumina lumânărilor. Pantofii erau lucioși și fără cusur, iar în cadranul Rolexului său cu o curea din piele neagră de crocodil se reflecta puzderia de luminițe colorate de peste stradă, care probabil rămâneau aprinse și după Crăciun.

Era imposibil să-mi dau seama precis cu ce se ocupă, dar puteam încerca să ghicesc.

Am făcut un pas și, cu mișcări blânde, i-am desfăcut sacoul. Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă trunchi. Se întreba, probabil, ce naiba făceam. Apoi am ridicat ochii spre el, încercând să respir normal, dar nu mă ajuta deloc felul pătrunzător în care mă privea.

Am înaintat până când aproape că m-am lipit de el, după care mi-am trecut limba peste buze și am coborât privirea spre mijlocul său.

— Ei bine — am spus în joacă — mă pregăteam să zic că ești un simplu asociat, dar asta este o curea Ferragamo.

Pieptul i se mișca odată cu respirația, care devenise, brusc, mai greoaie.

— Și?

I-am întâlnit din nou privirea obraznică.

— Și de obicei la vestimentația asta se poartă curea BOSS sau Versace.

Am arătat cu capul spre sala de bal, mai precis, spre domnii de acolo.

— Dar dacă îți permiți să dai 400 de dolari pe o curea, aș zice că ești asociat *senior*.

A pufnit, dar nu a făcut niciun gest ca să-mi dea mâinile deoparte.

— Ești avocat, am conchis.

M-a privit cu ochii pe jumătate închiși.

— Pare că știi multe despre curelele bărbătești, a remarcat el. Și te pricepi să ochеști oamenii cu bani.

Aproape că mi-am dat ochii peste cap. Credea că sunt fie vreo debutantă din lumea bună, obișnuită cu lucruri scumpe, fie vreo femeie care vâna un bogătaș.

Nu eram nici una, nici alta.

— Stai liniștit! I-am asigurat, sprijinindu-mă de balustradă. Dacă ești suficient de norocos să obții ceva de la mine, va fi gratis.

Corpul i s-a încordat, apoi și-a înălțat bărbia și m-a privit de parcă nu era prea sigur ce să facă în continuare. Am lăsat privirea în pământ și mi-am înfipt unghiile în palme, încercând să mă liniștesc.

De ce am spus asta?

Nu eram într-un bar; dacă am fi fost într-unul și ne-am fi luțeles bine, am fi putut pleca acasă împreună. El flirta, flirtam și eu, dar nu ar fi trebuit să fiu atât de directă.

Chiar dacă asta îmi doream.

Poate că nu vreau să am o relație, însă asta nu înseamnă că nu-mi place să mă pierd pentru o noapte în brațele cuiva. Și trecuse prea mult timp de când făcusem așa ceva.

A înaintat, și respirația mi s-a tăiat când s-a oprit chiar în fața mea. Și-a pus mâinile pe balustradă, de-o parte și de alta a corpului meu.

Invadându-mi spațiul personal, a spus blând:

— Pentru o femeie atât de tânără, ai o gură cam mare.

Apoi ochii i-au coborât pe buzele mele și am simțit că mi se tumoaie genunchii.

— Dacă vrei, pot să tac, l-am tachinat cu o voce joasă.

Ei însă a rânjit.

— Dar atunci n-ar mai fi la fel de distractiv, a replicat, fără să-și desprindă privirea de gura mea.

I-am inspirat adânc parfumul, iar aroma lemnului de santal și notele condimentate m-au amețit.

— Spune-mi! a schimbat el subiectul. Dacă sunt avocat, cum îți dai seama de asta?

— Ei bine... Ai unghii curate, deci nu faci muncă fizică.

M-am eliberat din strânsoarea lui și, trecând de el, m-am oprit la o vază plină cu flori.

— Hainele sunt de designer și sunt făcute la comandă, deci câștigi bine.

L-am măsurat din creștet până în tălpi cu privirea.

— Și suntem în New Orleans. Nu poți să faci doi pași aici fără să dai de un avocat sau de un student la Drept.

Îmi treceam petalele florilor printre degete, ca să le simt moliunea de catifea, când l-am simțit că se apropie de mine.

— Continuă! a insistat. Ce m-a adus aici, în seara asta?

Am zâmbit ușor. Îi plăcea să se joace. Ce bizar! Nu eram obișnuită cu bărbați care știu să-mi capteze atenția.

— N-ai avut încotro, am răspuns, gândindu-mă la genul de bărbat pe care mi-l doream.

Nu voiam să fie ca scorțoșii ăia din sală, care fumau trabuc și se băteau unii pe alții pe spate. Voiam ca el să fie diferit. Am continuat:

— Nu-i cunoști pe oamenii ăștia și nici ei pe tine, așa-i? Te-ai simțit obligat să vii aici, în seara asta, fiindcă familia te-a bătut la cap sau poate fiindcă șeful tău ți-a cerut-o.

Mă privea cu o expresie indescifrabilă.

— Și aștepti momentul potrivit în care să renunți **politicos** la conversațiile tensionate despre politică, la mâncarea proastă și sala plină de oameni pe care nu-i poți suferi.

S-a sprijinit din nou de balustradă și a continuat să mă fixeze cu privirea, în timp ce asculta.

— Ești agitat, am zis. Ți dorești să fi făcut alte lucruri acum, dar nu ești sigur dacă ar trebui să le faci sau dacă le poți avea.

Am ridicat fruntea și i-am întâlnit privirea. Eram teribil de curioasă să aflu ce gândește.

Desigur, mă descriesem pe mine în tot acest timp. Ochii lui erau așintiți asupra mea, fără să mă slăbească o clipă. M-am apropiat mai mult de el, căci frigul de februarie își spunea cuvântul.

— Ce-o să fac când o să plec de-aici în seara asta? m-a întrebat.

— N-o să pleci singur, am decretat. Un bărbat ca tine probabil că nu *a venit* neînsoțit la bal.

A ridicat dintr-o sprânceană, în semn de provocare, dar nu m-a contrazis.

L-am privit atent, așteptam să recunoască. Venise cu cineva? Era suficient de îndrăzneț încât să-mi facă avansuri când o altă femeie era prin preajmă? Nu purta verighetă, dar asta nu însemna că nu avea pe cineva.

— Și tu?

A întins mâna și mi-a luat o șuviță de păr între degete.

— Cu cine ai venit aici?

M-am gândit la fratele meu, care probabil că mă sunase, având în vedere că telefonul meu vibrase de două ori.

— Lasă! s-a răzgândit el. Nu vreau să știu încă.

— De ce?

— Pentru că...

A privit peste capul meu, undeva departe.

— Mă distrezi și îmi place. Mă simt bine.

Și eu mă simțeam bine. Pentru prima dată în seara aia.